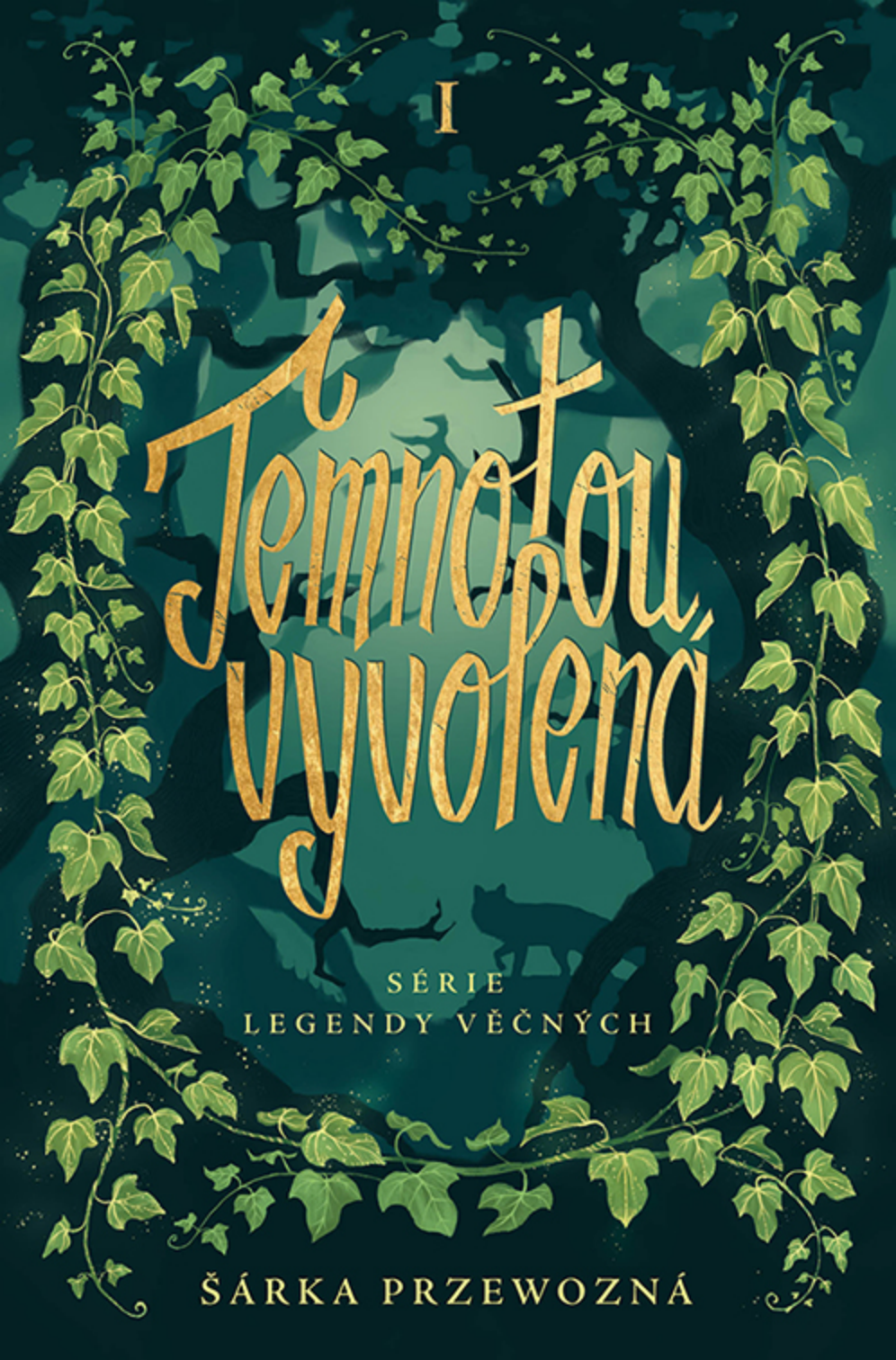
I
Temnotou vyvolená
SÉRIE
LEGENDY VĚČNÝCH
ŠÁRKA PRZEWOZNÁ

TEMNOTOU VYVOLENÁ

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright Šárka Przewozná, 2026
Cover & Illustrations © Adéla Korbelářová, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7419-7 (pdf)

I

Temnotou vyvolená

SÉRIE
LEGENDY VĚČNÝCH

ŠÁRKA PRZEWOZNÁ

Red

SLOVNÍK

Věční – nesmrtelné bytosti (Temnota, Bohové, Sudby).

Temnota – první Věčná, z níž vzešli Bohové.

BOHOVÉ:
Calioké – Bohyně rodu Dcer.
Darnak – Bůh rodu Měnivších.
Eresten – Bůh rodu Mágů.
Taleg – syn Bohů (syn lsti a zrady).

Sudby – stvořené Bohy a představující čas: Minulost, Současnost a Budoucnost.

RODY:
Rod Dcer – rod bojovnic pouze ženské linie ovládající různé druhy magie. Uctívají Bohyni Calioké a jsou oproštěny od emocí, které oslabují (láska, soucit či strach).
Rod Měnivších – rod mužů a žen schopných přeměny ve zvířata. Jejich magie spočívá v myšlenkách. Uctívají Boha Darnaka.
Rod Mágů – rod mužů a žen ovládající různé druhy magie. Dělí se na temné a čisté Mágy a uctívají Boha Erestena.

Starší – vybraní zástupci každého rodu, kteří pamatují minulost a mohou promlouvat se svými Bohy.

Velebení – členové všech rodů. Jsou tak nazýváni, neboť ovládají magii a lidský rod je musí velebit.

Lidé – obyčejný lid žijící ve vesnici mezi hranicemi jednotlivých rodů. Jejich úkolem je velebit všechny tři rody a bez rozdílu jim sloužit.

Zatracenci – bytosti zla, jež Bohové drží za hranicemi a chrání tak své rody.

Trojdaří – obřad, při němž jsou vyvoleny obětiny. Zároveň je trojdaří také časový úsek, jímž Velebení označují období počínaje jarem a konče zimou.

Obětiny – zástupci velebených rodů, kteří jsou o Trojdaří obětováni Temnotě.

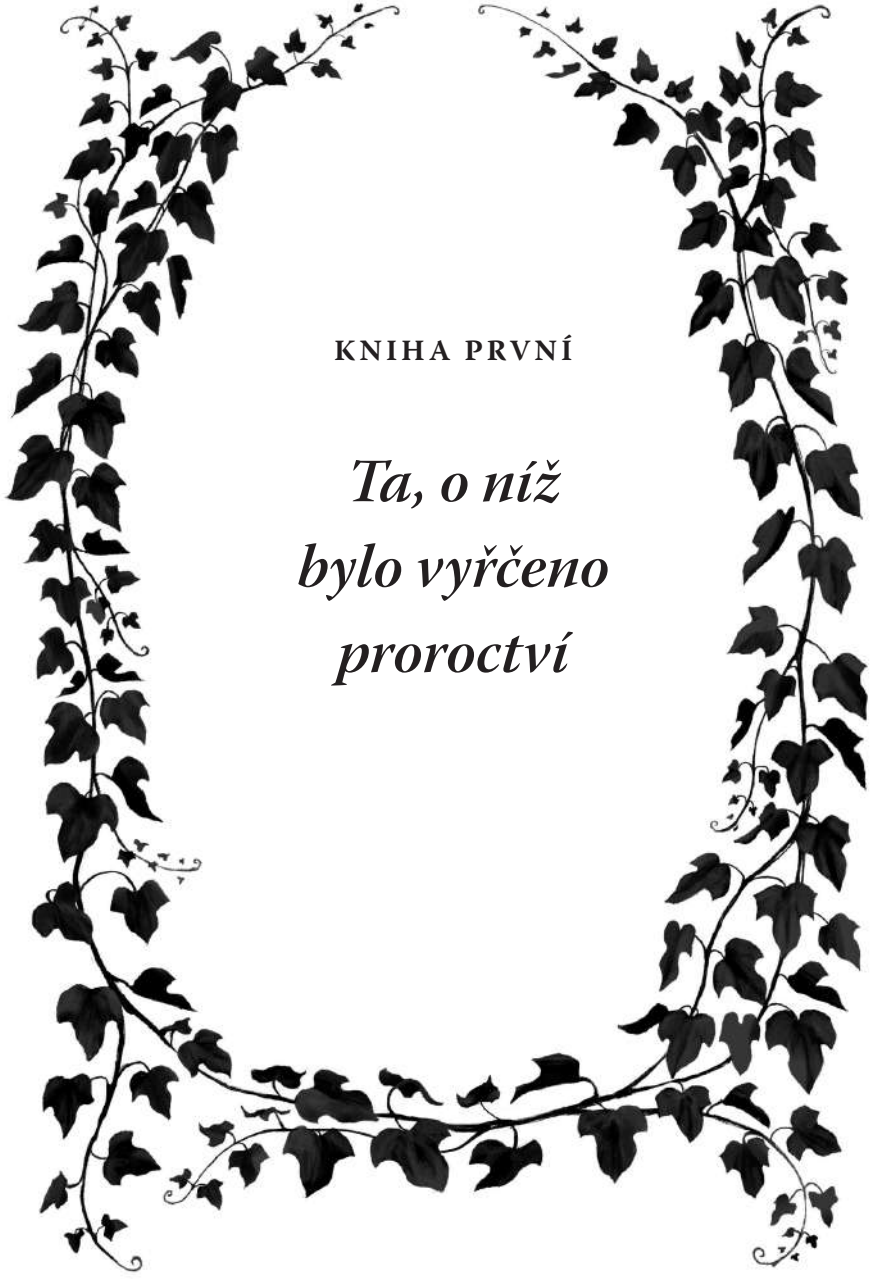

KNIHA PRVNÍ

Ta, o níž bylo vyřčeno proroctví

KAPITOLA 1.

„Z Temnoty, jež má moc nad vším živým, povstala Božská trojice. CALIOKÉ – naše krásná a mocná Bohyně, DARNAK – lstivý a proradný Bůh Měnivších a ERESTEN – arogantní a mocný Bůh našich úhlavních nepřátel, Mágů. Trojice dala vzniknout tomuto světu. Vdechla mu život. Stvořila nás – své děti – a naplnila půdu pod našima nohama magií, kterou dnes večer poprvé pocítíte. Dlouhé věky jsme na tomto světě žili bok po boku a naši Bohové se zde na zemi pohybovali mezi námi. Všichni jsme žili v dokonalé harmonii, dokud… dokud nebyla na naší Bohyni spáchána hanebná zrada! Calioké a Eresten se do sebe zamilovali. Tedy… to si Calioké alespoň myslela. Věřila mu! On se však v jednu důležitou noc – tu, kdy Calioké dobrovolně pozřela kalpé, rostlinu plodnosti – nechal zastoupit Darnakem. Ten tak s Erestenovou tváří ulehl vedle Calioké a ona mu – nic netušíc – podlehla. Naše Bohyně byla zrazena! A jelikož lež a zrada mohou plodit jen zlo, Calioké se narodilo dítě, jež se postupem času proměnilo v démona trávícího tuto zem… TALEG – syn lsti a zrady!“

Tenhle příběh jsem slyšela už nesčetněkrát, a přesto mu tady teď fascinovaně naslouchám znovu. Schovaná ve stínu kamenné sochy naší vznešené Bohyně sleduju zasvěcovací rituál jejích

nejmladších Dcer, z nichž mnohé mi svou výškou nedosahují ani k pasu. Sedí u ohně, před zraky Bohyniny překrásné tváře, z níž velkou část pohlcuje mechový porost, a naslouchají vyprávění z úst Ryny, naší poslední Starší.

„Svatá trojice se rozpadla. Z nenávisti, klíčící ze zrady, uvrhli Bohové démona do Propasti nenávratna, kde ho spoutali, a dali tak vzniknout hranicím, jež naše rody nadobro rozdělily. Posvátné lesy Dcer Calioké zde na jihu se oddělily od lesů na západě, v nichž žijí Měnivší, a řeka pramenící v horách na severu odřízla naše území od lesů patřících Mágům na východě. Žádný z Velebených jednoho rodu nemůže vstoupit na území rodu druhého! Tak jest dáno vůlí Bohů, ale hlavně zákonem naší Bohyně Calioké. Mějte na paměti, že tento zákon je neporušitelný! Vstoupit na území jiného Velebeného rodu značí jistou smrt. Ať už rukou nepřátel, nebo vykonavatelů vůle Bohů… tedy Sudeb!“

„A co lidé?“ zaslechnu tenký hlásek dívky, jejíž dlouhé zlaté vlasy září v odlescích plamenů ohně i v šeru potemnělého lesa – Fló. „Tal říkala, že na území lidí vstupovat smíme,“ dodá a já se ponořím hlouběji do stínu, když ucítím, jak se Rynin pohled vyčítavě stáčí mým směrem. *Ví o mně,* povzdechnu si. *Jako pokaždé…* Fló nikdy neví, kdy svůj zvědavý jazyk držet za zuby.

Já a má malá sestra jsme rozdílné jako den a noc. Doslova a ve všem. Ona je veselá, prostořeká a zvědavá a na všechno potřebuje znát odpověď – nejlépe hned –, zatímco já jsem spíš zamyšlená, tichá a uvědomuju si váhu vlastních tajemství. Jedno z nich mě sem koneckonců přivedlo i dnes večer. Neodlišují nás však jen povahové rysy, kterými se upřímně liším naprosto od všech. S Fló jsme každá jiná už na první pohled. Její dlouhé zlaté vlasy připomínají paprsky hřejivého slunce a pomněnkově modré oči nebe za jasného dne. Moje vlasy jsou sice stejně jako její – i všech ostatních Dcer – dlouhé až do pasu a úhledně spletené do copu, ale tmavé jako hluboká noc. Barva mých očí pak asi nejvíc připomíná temnou zeleň hlubokého lesa. Tu prosvětlují drobné odlesky tenkých stříbrných žilek, kterých si jde ale všimnout jen opravdu hodně zblízka. A Dcery si k sobě nikoho tak blízko nepouštějí… Jsme vychovávány jako bojovnice!

„Ano, Fló…“ přeruší tok mých myšlenek Rynin rozvážný hlas. „Lidem bylo ponecháno neutrální území, protože velebí nás všechny. Velebí Dcery, Měnivší i Mágy. Na jejich území tedy můžeme vstupovat všichni bez rozdílu. Ovšem…“ Rynin pohled se opět káravě přesune ke mně do stínu, „rozhodně není rozumné se tam vydávat. Je to nebezpečné, když vezmeme v úvahu, že se tam mohou střetnout zástupci znepřátelených rodů. A to i když v lidské vesnici platí zákon plné anonymity, který s sebou nese absenci magie. Hradby lidského území na jihu jsou nám otevřeny stejně jako Měnivším na západě a Mágům na východě. Území lidí se nenachází v samotném středu našich hranic bezdůvodně. Není však potřeba se tam vydávat z jiného než obchodního záměru. A proto…“

„To jsou ty hradby za Posvátnou mýtinou?“ zeptá se Fló zvědavě, aniž by Rynu nechala domluvit.

„Ano.“ Ryna se snaží udržet si svou rozvahu i klidný hlas. „To jsou ty hradby za Posvátnou mýtinou.“

Posvátná mýtina. Celé tělo mi pokryje husí kůže, když si uvědomím, že už za dva východy slunce se k ní všichni budeme muset přesunout. Nadchází totiž Trojdaří a to s sebou nikdy nenese nic dobrého. Vidím, jak se Fló pohotově nadechuje k další otázce, ale Starší ji jedním rychlým mávnutím ruky zastaví.

„Ani malé princezny nemají právo přerušovat ceremoniální přijetí,“ řekne přísně.

Vždycky jsem přemýšlela nad tím, čím Ryna budí takový respekt. Jestli je to jejím hlubokým hlasem – který zároveň dokáže být velmi uklidňující, třeba při vyprávění příběhů – nebo jestli jsou to roky vepsané v její vrásčité tváři a v dlouhých šedých pramenech vlasů. Netuším. Já ji nevidím jako ostatní. Fló nicméně konečně ztichne a Ryna pokračuje dál.

„Ach ano…“ zamyslí se, aby navázala tam, kde skončila.

„Bohové zhmotnili čas a stvořili z něj Sudby – tři dohlížitelky nad svou nezpochybnitelnou vůlí. Sudbu minulosti, Sudbu přítomnosti a Sudbu budoucnosti, která je schopná pronášet proroctví. Nesmrtelná těla plnící příkazy svých Bohů. Věční, již tlumočí božskou vůli nám Velebeným i obyčejným lidem.

Skrz Zapisovatele našich rodů k nám Sudby promlouvají namísto Bohů. Vidí do minulosti – takže ví, čeho jsme se kdy dopustili. Vnímají současnost – trestají tedy všechny skutky protivící se zákonům. A znají budoucnost – před jejímž nebezpečenstvím se nás snaží uchránit. Nic z toho ovšem není jen tak. Naši Bohové nám zajišťují bezpečí, mír a vědění. Existuje však zlo, kterému ani oni nemohou čelit sami. Každé posvátné Trojdaří po nás proto Bohové žádají obětinu v podobě jednoho zástupce každého z Velebených rodů. Ti jsou vysláni za hranice Zatracenců, k pohoří na severu, kde jsou obětováni Temnotě v Propasti nenávratna. Temnota – jež je ukrytá hluboko v srdci tohoto světa – je totiž jako jediná schopná udržet syna Bohů a jeho nestvůry v zajetí. Naše oběti jsou jedinou možností, jak udržet zlo, před nímž se nás Bohové snaží chránit, spoutané. A také je projevem úcty a vděčnosti za jejich laskavost."

Znovu mi přejede mráz po zádech a cosi uvnitř mě se bolestně zkroutí.

„A to musíme?" hlesne roztřeseným hlasem Fló. Vím, jak se teď cítí… Chápu její obavy. I když – na rozdíl ode mě – ona nemá před očima siluetu naší matky nořící se do mlhy po tom, co ji Sudby vybraly. Přestože si však nemůže pamatovat její hlas ani tvář, je si velmi dobře vědomá toho, o co nás Bohové připravili…

„Je to velká čest!" zpřísní Ryna hlas. Já však zahlédnu, jak se jí v očích mihne náznak pochopení. Pochopení pro Fló – na niž se teď konejšivě usmívá – i pro mě. Pro Dceru, jež se skrývá ve stínu. Téměř neznatelně ke mně pokyne hlavou. „Nicméně…" nasadí zpátky svůj chlácholivý hlas, „ani jedna z vás tady se zatím nemusí ničeho obávat. První možnost vyvolení přichází až s dovršením dvacátého trojdaří věku. Dříve se vyvolenou stát nemůžete. Vy máte ještě čas," dodá a pousměje se vřele na tucet vyděšených a teď už zasvěcených tváří. Vím, že říká pravdu, a proto se mi lehce uleví. Fló je zatím v bezpečí. Já sama ale letos před Sudby předstoupím už potřetí.

„Tak tady jsi," ozve se jízlivý hlas za mými zády a já toho opovážlivce div nepřišpendlím dýkou ke stromu.

„Lyro!" zasyčím vyčítavě, když si uvědomím, že je to ona. Osoba, s níž se mám sejít a která si evidentně neváží vlastního života.

Popadnu přítelkyni za ruku a táhnu ji pryč od ceremoniálu přijetí Dcer, které právě dovršily věku šesti trojdaří – tedy věku potřebného k otevření se magii.

„Takže ty špehuješ na posvátné půdě?“ vysmívá se mi lehce vyčítavým tónem, ovšem s tím svým roztomilým ďolíčkem ve tváři, který umí vykouzlit jen ona. Jen díky němu poznám, že mi nespílá doopravdy. Pokud někomu Calioké v kráse opravdu přála, pak to je právě Lyra. Její dlouhé kudrnaté vlasy barvy krvavého západu slunce naprosto souzní s hlubokým pohledem oříškových očí, ve kterém by se byl schopen ztratit nejeden muž. Pakliže by o to stála, samozřejmě! Na to, aby Dcery toužily po pozornosti mužů, jsou ale až příliš hrdé. Pokud jsme si my dvě něčím rovny, tak výškou. I když i tady má Lyra lehce navrch. Možná tedy v boji zblízka! Ne, ne… Tady mám zase navrch já – a nemyslím si, že jen lehce.

„Tady je posvátné snad úplně všechno,“ kontruju a táhnu ji dál za sebou směrem k hranicím našeho lesa. „Copak ses zbláznila?! Mohla jsem ti nakopat prdel!“ pohoršuju se nad tím, jak riskovala, ale zároveň to taky míním jako výhrůžku, aby se to v budoucnosti už neopakovalo. Za svižné chůze uschovám dýku zpátky do pochvy na stehně. Chuť praštit Lyru za její lehkomyslné počínání se mě ale stále pevně drží.

„No v tomhle teda rozhodně ne,“ vysměje se mým šatům i obuvi, přičemž mi věnuje lehce znechucený pohled. „Co to máš vlastně na sobě?“ zašklebí se. Tak tady s ní musím souhlasit. Jsem oblečená do nepříliš pohodlných, ošuntělých hnědých šatů dlouhých až na zem, jaké nosí lidské ženy z vesnice, zatímco Lyra má na sobě náš tradiční oděv skládající se z přiléhavých kalhot, svršku s krátkým rukávem a koženého šněrovacího korzetu, který slouží jako brnění. Nenosíme nic, co by nás omezovalo v pohybu. Takže ano, v hadrech, které mám na sobě, by mě lehce přeprala. Přesto jsem teď v chůzi rychlejší, což je s podivem, když vezmu v úvahu, jak mi ty nepohodlné střevíce drtí nárty. Nejspíš ale proto, že mě žene něco, co ji ne. Touha po něčem zakázaném. Lyra se se mnou pokouší držet krok a přitom přebíhá ze strany na stranu, aby si mě mohla pořádně prohlédnout.

„To, co potřebuju, abych splynula," odseknu a ona se zasměje. „Nemůžu se do vesnice znovu vydat v kůži! Potřebuju vypadat jako lidská žena." Nechápu, jak ty šaty můžou nosit. Tak strašně moc omezují v pohybu! Tedy… omezovaly. Já to ale vyřešila jedním dlouhým řezem, takže mi teď při chůzi odhalují stehno. Před časem jsem je směnila s jednou opilou štamgastkou tamního hostince za kuši a teď je hodlám využít jako svůj převlek.

„Hmm…" zamručí Lyra hloubavě a znovu mě sjede pohledem odshora až dolů. „A kam schováš svou hůl?" zvědavě nadzdvihne obočí, zatímco si kolem ramen přehazuju černý plášť.

„Hůl by mě prozradila. Musí mi stačit tohle," rozhrnu rozparek a ukážu na dýku upevněnou na stehně. Na tu, kterou jsem Lyru před chvílí málem probodla.

„Dobrá," pokrčí rameny, ale výmluvně přitom zkříží ruce na prsou. Je mi jasné, že rozhodně nesouhlasí s tím, co dělám, ale je mou nejlepší přítelkyní, a i když z toho není u vytržení, pokaždé mi kryje záda. „Co je tentokrát předmětem tvé návštěvy vesnice?" zeptá se znuděně. Samozřejmě, ona necítí to vzrušení jako já. Ani nemůže.

Zastavíme se na hranici lesa, která přechází v Posvátnou mýtinu, a já se zachvěju. Před námi se rozprostírá místo, jež spojuje hranice všech znepřátelených území, a zároveň místo, které se za pouhé dva dny s příchodem Sudeb naplní nevyhnutelnou hořkostí zármutku. V dálce nalevo od nás vidím hranice lesa Měnivších. Nezáleží na tom, že jsou daleko, ani na tom, že je tma. Magie našeho rodu mi dává dar vidění. A já se dřív, než překročím hranici, musím přesvědčit, že nenarazím na nikoho z cizího rodu. Protože jakmile to udělám, bude mi tenhle dar – i se všemi ostatními, které se s mou magií pojí – odebrán. Napravo od nás, zhruba ve stejné vzdálenosti, zahlédnu divoký proud řeky, jež tvoří hranici s územím Mágů. I les přímo za ní se zdá být opuštěný. Vypadá to, že jsem široko daleko jediná, kdo se dnes večer chystá vydat se do vesnice.

Nikdy mě nepřestane udivovat, jak rozsáhlé jsou ty hradby. Vysoké zdivo, za nímž se ukrývá celý svět lidí… Takhle zdálky působí zeď sice jen jako nízké kamenné opevnění – zvlášť když

se na jejím pozadí tyčí vysoké, zasněžené hory na severu. Jakmile ale stanete přímo před ní, tak vás to místo okamžitě pohltí svou velikostí.

„Jdu prodat kůže," odpovím konečně a pohled zaměřím na otevřenou bránu v samotném středu jižní hradby.

„To jsi tam ale dělala minule," připomene mi Lyra otráveně. Moje výpravy i krytí ji viditelně začínají nudit.

„Aha… tak koupit látky!" prohodím pohotově. „Potřebujeme nové látky!" přednesu jako nápad hodný pochvaly. Žádné se mi ale nedostane. Jak nečekané…

„Jak myslíš," poznamená Lyra a káravě mě sjede pohledem. Moc dobře ví, že nejde ani o kůže, ani o žádné látky. Že to jediné, co mě táhne do lidského hostince, je rozptýlení, které s blížícím se Trojdařím potřebuju víc než kdy jindy. A kromě toho… je úplněk! „Měla by sis svoje dostaveníčka plánovat na našem území. Stejně jako my ostatní…" nedá jí to a rýpne si do mě.

„To by nebyla taková sranda," odvětím. „Pojď se mnou," zkouším ji jako pokaždé přesvědčit, ale ona jen nelibě zakroutí hlavou.

„Ne, díky… Asi nemám stejné potřeby jako ty. Mně přijdou tak nějak… nechutní," procedí skrz zaťaté zuby. Ďolíček z její tváře se vytratí. Myslí to vážně.

„Já vím, já vím…" protočím oči. Ano, muži. Bezdůvodně nadřazená rasa. Vím, co si o nich Lyra myslí… Ona i všechny ostatní Dcery. Odmalička jsme vychovávány v tom, že jsou muži bytostmi chtivými ovládat, ničit a zrazovat – a já tomu svým způsobem věřím, ale… mají i své světlé stránky. Tedy aspoň jednu a té se od svého obřadu Znovuzrození pravidelně pokouším dosáhnout. No co? Chráníme svá těla i duše, aby je muži nevyužili, to ale neznamená, že my nemůžeme využít ty jejich! I my, Dcery Calioké, jsme pouhými dětmi Posvátné trojice a máme své potřeby. Já tedy rozhodně ano! A Zeyar – muž, který mi byl v den mého Znovuzrození přidělen – rozhodně ví, jak je uspokojit.

„Víš, že správně – podle našich zvyků – mají oni na vyžádání přijít za námi, a ne my za nimi, že?" pokárá mě Lyra svým medovým hlasem. Jako by snad místo, kde zhřešíme, ospravedlňovalo to, s kým hřešíme. Přitom nám přesně tohle tradice Dcer velí.

V den Znovuzrození – který přichází se sedmnáctým trojdařím věku – Dcera Calioké ulehne v naší svatyni a vyčkává na Sudbou určeného lidského potomka, který ji uvede v dospělost. Ten stejný lidský potomek je poté – ve chvíli, kdy je Dcera připravena –, povinen zplodit s ní dítě.

„Vím," odbydu ji a cítím, jak se mé tělo příjemně chvěje vědomím, že dělám něco zakázaného. „Ale jak říkám… nebyla by to taková legrace."

„Jsi jiná," odfrkne si Lyra smířeně. „Vždycky jsi byla," dodá a bezmocně pokrčí rameny.

„Od tebe to beru jako pochvalu…" mrknu na ni spokojeně, zatímco si přes hlavu přetahuju kápi.

„Dávej na sebe pozor, Tal!" klade mi na srdce jako pokaždé, než překročím naši hranici. „Jinak si tam pro tebe dojdu!"

„Vážně bys pro mě přišla?" škádlím ji, protože vím, že ona by do vesnice dobrovolně nikdy nevkročila.

„Pro tebe bych šla kamkoli," usměje se na mě srdečně. Tedy aspoň tak srdečně, jak jen to Dcery dokážou. „I do Propasti nenávratna, kdyby nebylo zbytí," dodá v žertu, ale smích, který spolu sdílíme, zanechává na jazyku lehce nahořklou pachuť.

Obě totiž moc dobře víme, že odtamtud není návratu. Stejně jako víme, že už jen pouhé dva východy slunce a jedna z našeho rodu bude v Propasti nenávratna obětována.

KAPITOLA 2.

Pokaždé když překročím hranici, je to stejně intenzivní, jako tomu bylo kdysi poprvé. Jeden krok a půda pod mýma nohama mi odebere veškerou magii, kterou mě obdarovala. Jediným prudkým pohybem zpřetrhá spojení mezi mnou a územím Dcer a ukradne mi veškerý vzduch z plic. Poprvé mě to vyděsilo. Teď už ale vím, že jakmile se vrátím, magie mi bude navrácena. Cítím se lehká a malátná, ale jen na chvíli. Zalapám po dechu a potřesu hlavou, abych se vzpamatovala. Hned nato pokynu Lyře, aby věděla, že jsem v pořádku. Ona hranici našich lesů ještě nikdy nepřekročila. Tuhle možnost nebere jako výsadu, nýbrž jako nutné zlo, kterému se jí zatím úspěšně daří vyhýbat. Spiklenecky na ni mrknu a potom vykročím vpřed.

Noc je dnes obzvlášť jasná. Nebe je bez mráčku a měsíc v úplňku dokonale osvětluje Posvátnou mýtinu, po které kráčím. Jako by mi tentokrát nebylo přáno projít nepozorovaně. Jdu s hlavou sklopenou, a přitom usilovně bojuju s nutkáním se rozhlédnout. Nemělo by to ale smysl. V temných stínech lesa bych nic neviděla. Jen bych tak případným pozorovatelům umožnila spatřit mou tvář… a ta musí zůstat skryta. Alespoň do chvíle, než projdu branou na území lidí. Tam se okamžitě vmísím do davu a splynu s ním.

Přidám do kroku a bedlivě naslouchám okolí. Jakmile stanu u masivní kované brány, od níž se nalevo i napravo, kam jen svým oslabeným zrakem dohlédnu, táhnou vysoké obvodové zdi, divoce se mi rozbuší srdce. Tak jako při mnoha předešlých úplňcích, i dnes mě to sem nezadržitelně táhne. Z jakéhosi neznámého důvodu tentokrát možná ještě víc než obvykle.

Neváhám a branou projdu. Podloubí, jež se nachází hned za ní, je temné a opuštěné. Vlhké kamenné zdivo i dlážděná cesta nesou ozvěny mých nedočkavých kroků, když tu je přehluší veselá hudba a hlasitý smích. Důkaz zdejšího nočního života. Projít uličkou v podloubí mi jako pokaždé trvá přesně osmnáct svižných kroků, přičemž každý z nich přidává na intenzitě mého přetékajícího očekávání. Neřeším, čím to je, ale vím, že tentokrát je něco jinak. Něco je ve vzduchu. Podezřívala bych magii, ale tady, na lidském území, je to nemožné!

Zastavím dřív, než mě může kdokoli spatřit. Stále ještě zahalená ve stínu podloubí sleduju rušný noční život před sebou. Ulice, osvětlená dlouhou řadou planoucích luceren, mi skýtá pohled na skupinky lidí procházející okolo. Sejmu si kápi a ještě okamžik vyčkávám. Pozoruju okolí. Dva muži u zdi kousek nalevo ode mě hrají na píšťalu a jakýsi neznámý drnkací nástroj. Je to veselá hudba. Hlasitá a svižná. Sem tam ji doplní cinkavý zvuk mincí v plechové nádobě. Muži se hluboce uklání a směřují hlasité „Díky, dámy!" k hloučku tančících žen pokaždé, když některá z nich jejich snahu odmění potleskem. Okolo mého úkrytu prochází páry, ale i osamocení jedinci, kteří chvátají, jako by už dávno někde měli být. Napětím téměř nedýchám. Tohle je o tolik jiný svět než ten můj! Pátrám očima po čemkoli, co by mě přimělo zaváhat a vrátit se. Nic takového ale nenacházím. Ostatně jako nikdy. A tak si – po vzoru mnohých žen, které mě míjejí – rozpustím vlasy, abych splynula s okolím, a nepozorovaně se vmísím do davu.

Ještě nikdy jsem tohle místo neviděla za dne, ale život, jakým překypuje v noci, mě pokaždé naprosto uchvátí. Nedokážu se ubránit euforii, kterou ve mně vyvolává. Nohy mě nesou po známé dlážděné cestě, lemované nízkými domky, za jejichž okny je tma. Veškerý život se přesunul do ulic. Před krčmou na rohu ulice

míjím skupinku mužů popíjejících pivo, když tu se ozve zahvízdání oceňující můj vzhled. Potlačím nutkání dát tomu ochlastovi pěstí a pokračuju dál.

Zabočím vpravo, do ulice, která je přeplněná rozmanitými vývěskami. Většina z nich láká na čistý nocleh a kvalitní pivo, jsou tady ale i takové, které nabízí pohodlné obutí, laciný šat nebo chutný chléb či med. Minu kovárnu s uhašenými výhněmi a ustájenými koňmi. Na vývěsce nade mnou je nabízeno kvalitní koňské obutí i kování zbraní. Zvláštní… Netuším, k čemu by tihle lidé potřebovali zbraně. Ze strany Velebených se rozhodně nemají čeho obávat! Za to, že nás uctívají, jim Bohové poskytují bezpečné útočiště, v němž my nemůžeme používat svou magii. Lidé jsou zvyklí pohybovat se těmihle ulicemi s vědomím, že na někoho z nás můžou narazit. Také jsou si ale vědomi, že by nás od obyčejného lidu jen sotva rozeznali. Neutrální území nám skýtá naprostou anonymitu a já ji vnímám jako návykovou příchuť svobody. Pokouším se na sobě nedávat příliš znát úžas, který ve mně lidské útočiště, jeho noční život i divoký náboj veselících se obyvatel vyvolávají. Uvnitř ale planu vzrušením. Tohle místo – ač bez přístupu k magii – mě naprosto uhranulo.

Zahnu doleva a konečně stanu před stavením, do jehož zašedlého, oprýskaného zdiva je vsazena velká dřevěná cedule lákající na chlazený korbel piva, pečenou zvěřinu a kvalitní spánek. *Hostinec U Podkovy* – stojí na ní. Tady se pravidelně scházíme. Při každém úplňku už od chvíle, kdy mě Zeyar provedl ceremoniálem Znovuzrození.

Jenom si na to vzpomenu a tělem mi projede známý chtíč. Ne snad, že bych k němu chovala nějaké city, to ne. Jsem přece Dcerou Calioké! Ty k mužům city chovat ani nemůžou. Aspoň tedy ne nijak vroucí. Nemůžeme se zamilovat. Bohyně nás obdarovala mocí, jež nám v naší svatyni umožňuje – pakliže chceme – lidské muže pro pobavení ovládat. Naše duše jsou však před nimi chráněny. Lyra má pravdu – podle našich tradic i tradic lidí, kteří nás uctívají, by za mnou Zeyar měl do naší svatyně přijít pokaždé, když si ho vyžádám. Ostatní Dcery Calioké tuhle tradici dodržují a muže si podřizují, mně ovšem přijde lákavější, když Zeyara svou

mocí ovládat nemůžu. Což je možné právě tady, ve světě lidí. Ano, je to hloupé a nebezpečné – jak jsem si už nejednou z Lyřiných úst vyslechla. Ale je to taky zatraceně lákavé a vzrušující. Přesně jak má přítelkyně říkala, jsem jiná než ostatní. Vždycky jsem byla… Jsem jiná, protože netoužím mít nad muži kontrolu – aspoň ne úplnou. Jsem jiná, protože mě emoce ovládají víc, než by měly, ale v některých případech se tomu prostě odmítám bránit. Jako třeba v tomhle.

Naše setkání probíhá pokaždé stejně. Objednáme si korbel či dva kvašeného moku – podle toho, jak moc je potřeba se uvolnit – a ty mlčky vypijeme. To, že Zeyara neovládám, ještě neznamená, že mě nevidí jako někoho, koho má za povinnost uctívat – ač o to nestojím. Je až směšné, že i po tom nespočtu našich intimních schůzek bývá ještě stále nervózní! Potom mě vezme nahoru do jednoho z pokojů, který předem zamluvil, a tam se jako lusknutím prstů promění v toho, kým se pro mě stal v den Znovuzrození.

Dveře hostince za mnou zaklapnou a já nasaju známou nasládlou směsici vůní piva a jehněčího masa. Místnost tone v teplém světle svící, jejichž plameny tančí na šedých zdech. Všechny stoly jsou obsazené a kolem mě se nese neustávající hřmot překřikujících se hlasů. Živá duše ke mně neobrátí pozornost, když vstoupím, ani ke mně nikdo nevzhlédne, když procházím okolo.

Je tady pár známých tváří. Poznávám prošedivělého muže s ošuntělou knihou v ruce a čmoudící dýmkou pevně sevřenou mezi rozpraskanými rty. Vidím hostinskou, která jako vždy kvapně pobíhá mezi stoly a vztekle přitom prská na hosty, co necudně komentují její bujné poprsí. A poznávám taky mladého, hubeného, ryšavého chlapce s nezdravě propadlými, bledými tvářemi, který právě stírá podlahu politou pivem. Zbylé obličeje mi nic neříkají, ovšem necítím se tady nijak ohroženě. Nezdá se, že by tady byl někdo, koho by má přítomnost jakýmkoli způsobem upoutala.

Projdu okolo upoceného hostinského, který za barem stáčí jeden korbel piva za druhým, a zamířím průchodem do malé, zapadlé místnosti, která je určená pro potřeby hostů preferujících soukromí. Tedy i pro nás. Uznávám, že je to tak lepší, i když jde spíš o Zeyarovu podmínku našich pravidelných setkání ve vesnici

než o mé vlastní obavy. Nerad upoutává zbytečnou pozornost, což mu rozhodně nemůžu mít za zlé. Mé kroky vede jistota. Náš stůl už mám nadohled. Stejně jako Zeyara, který…

Zarazím se a přitisknu se zády ke zdi dřív, než mě stačí spatřit. Něco je jinak! Zeyar už na mě čeká, ale namísto toho, aby jako vždy seděl u stolu a nervózně upíjel pivo ze svého korbele, přechází ze strany na stranu jako smyslů zbavený. Má vysokou, štíhlou postavu, ale teď se bortí v ramenou pod náporem čehosi, na co nevidím. Jeho tolik známé neposlušné medové vlasy jsou rozcuchanější než obvykle, jak je asi musel křečovitě svírat v dlaních. Oči má napuchlé a podlité krví, jako by od chvíle, kdy jsem ho spatřila naposledy, veškeré noci probděl. Co se to zatraceně děje?! Zírám na něj se skutečnými obavami, když vtom mi dojde, že to nejdůležitější mi zatím uniká. Lehce se vykloním ze svého úkrytu, abych spatřila příčinu jeho trýznění, když… ji opravdu spatřím.

Je tam se ženou! Půvabnou, křehce vypadající ženou, s dlouhými zlatými vlasy a rty zarudlými od jejich ustavičného kousání. Tělem mi projede neblahá předtucha. Ona klečí! Klečí a po tváři se jí valí proud slz, jak Zeyara prosí… Slova, která k němu ve svém bolestném žalu pronáší, však neslyším, protože hluk za mými zády je příliš velký. To ale ani nemusím. Ve chvíli, kdy se k ní Zeyar s lítostí a omluvou vepsanou ve tváři natáhne, aby ji postavil na nohy, obejmul a utišil, zahlédnu v jejím náručí dítě.

Bohyně! zalapám po dechu. *Je to jeho dítě,* dojde mi, když spatřím tu podobu. Nebude starší než dvě trojdaří, a přesto je už teď nezpochybnitelným otiskem svého otce. To ty jiskřivě zelené oči a nezkrotné kudrliny. Zeyar ženu hladí po vlasech a konejšivě ji líbá na temeno hlavy. A to všechno – nářek, slzy, konejšení –, to všechno…

„To kvůli mně…“ hlesnu nevěřícně. Ta skutečnost se mi tíživě usadí na hrudi. Vtom Zeyar polekaně trhne hlavou mým směrem. Jakmile mě zahlédne, okamžitě mu dojde, že jsem vše viděla. Jeho prvním instinktem je ženu skrýt za svými zády. Chce ji chránit. Chránit přede mnou! Na hruď mi dopadne další těžká nálož a já bolestně polknu. Není to žárlivost, nic takového já cítit nemůžu – o to se Bohyně ve své prozřetelnosti postarala. Ale můžu cítit

zlost. Zlost za její zradu! To ona mi teď svírá plíce. Nechápu, jak je možné, že mě nikdy nenapadlo… nikdy mi nedošlo… že všichni ti muži, již jsou nám Bohyní vydáni na milost a nemilost, mají své životy?! Své vlastní rodiny! Své děti!

Nevěřícně hledím na ženu v slzách, která přede mnou ukrývá své dítě se stejným úsilím a strachem v očích, jako se Zeyar pokouší schovat ji. Nemůžu to pochopit. Bohyně by přece nikdy nedopustila, aby bylo kteroukoli z jejích Dcer působeno lidským ženám stejné příkoří, jaké bylo podle legend způsobeno jí! Ledaže by… Najednou mi dojde skutečný význam toho všeho a mou mysl zatemní ještě větší zlost. Omluvně Zeyarovi pohlédnu do očí a jeho napjatá čelist lehce povolí. Bohyně sice trestá jejich ženy, to ano, ale muži trpí ještě mnohem víc… Ten, který teď stojí přede mnou, je toho nepopiratelným důkazem. Vztek ve mně doutná jako nevyzpytatelný živel, který nedokážu jen tak zadusit. Kdybych Bohyní teď tak neopovrhovala – za což budu jistojistě potrestána –, děkovala bych jí za to, že tady nemám přístup k magii.

Zeyar nesměle vykročí mým směrem, ale já ho prudkým mávnutím ruky zastavím. Bojí se mě! Má to vepsáno ve tváři i ve svém obranném postoji. *Bál se mě vždycky?* napadne mě a kdesi uvnitř mě cosi znepokojivě sevře. Nedostává se mi slov, kterými bych vyjádřila, jak hluboce lituju toho, co jsem té ženě způsobila. A nemám ani sílu tady dál stát a dívat se na to. Veškeré své sebeovládání vynaložím na to, abych se ženě s dítětem v náručí sotva znatelnou úklonou omluvila. Nejspíš jsem tím ale jen nám oběma zadělala na problém. Právě jsem totiž provedla něco, co je v tomhle světě vzhledem k postavení Velebených vůči obyčejným lidem naprosto nepřijatelné. Lidé jsou zrozeni k tomu, aby nám sloužili. Aby nás velebili. My se jim klanět nesmíme. V tuhle chvíli je mi to ale úplně jedno. *Je mi to líto, jste volní…* pokouším se jim tím gestem říct. Potom se prudce otočím – přičemž vrazím do chlapce s ryšavými vlasy a převrhnu tác piv, který byl nejspíš určený pro nás. Nikdo jiný v téhle zapadlé místnosti nesedí. Na další omluvy už dnes večer ale nedojde. Nevšímám si škody, kterou jsem způsobila, ani bledého chlapce, jenž se ji snaží uklidit. Namísto toho vyběhnu ven z hostince.

Chce se mi křičet, ale nemůžu, abych nevzbudila pozornost. Několika hlubokými nádechy si do plic doplním vzduch, který mi tam uvnitř už začínal docházet. *Ten jeho pohled!* vzpomenu si a otřese mnou chlad. Ten už rozhodně z hlavy nevyženu.

Ulicemi se nese hlasité odbíjení ze zvonice. Je možné, že právě končí jedno z velebení. Nás, Měnivších či Mágů… není to snad jedno? Pro nás všechny jsou tihle lidé jen vykonavači naší vůle… Zvedá se mi z toho žaludek. Dnes v noci už žádnou svou touhu tišit nehodlám. Rozhodně se ale hodlám opít.

KAPITOLA 3.

Krčma, do které zapadnu, je malý, přeplněný pajzl zavánějící močí. Hlava nehlava jsem se vydala ulicemi, jimiž jsem ještě nikdy předtím nekráčela. Hlavně co nejdál od místa, které mi po mnoho úplňků umožnovalo vídat Zeyara.

Tady je to něco naprosto jiného. Pach moči je sice nechutný, ale je to ideální místo, kde se můžu ukrýt před známými tvářemi i před sebou samotnou. Hlavně před svým svědomím! Podzemní prostor, do kterého mě vede příkré schodiště, je pohroužen do tlumeného světla plápolajících svícnů zavěšených u stropu. Nemám ani nejmenší tušení, jak jsem se tady ocitla. Tak daleko ve vesnici jsem ještě nikdy nebyla. Z toho, jaký pohled se mi venku naskytl, usuzuju, že se jedná o jednu z chudinských čtvrtí. Cestou sem jsem doslova ztratila dlážděnou půdu pod nohama. Namísto toho jsem dál pokračovala – skrytá pod kápí svého dlouhého pláště – po udusané hlíně s nánosy rozfoukaného sena, nejspíš zpod přístřešků pro koně. Soudím, že je jich tady víc než lidských příbytků. Těch několik stavení, která jsem míjela, vyhlíželo dost neutěšeně. Staré, oprýskané zdivo místy úplně chybělo, stejně jako okna, která se lidé pokusili nahradit zalátanými kusy látek. Kamenné zídky podél ulic se pomalu rozsypávaly a prostranství, na němž bych očekávala ruch a smích, zelo prázdnotou, až na

velkou, čpící kupu hnoje. Všude vládlo ticho a tma. Pouliční osvětlení je v těchto ulicích zřejmě něčím, co si místní nemůžou dovolit, nenarazila jsem totiž ani na jedno. Zvláštní… Tahle vesnice na mě najednou působí úplně jinak než dosud. Nebo mě možná předtím jen nenapadlo se pořádně rozhlédnout. Netuším, jak se dostanu zpátky, ale v tuhle chvíli je mi to úplně jedno. Nespěchám, jen nutně potřebuju něčím zapít tu hořkou pachuť prozření!

Proklouznu k výčepu a nejspíš přitom předběhnu několik místních štamgastů v řadě, protože si vysloužím jejich pohoršené zahučení. Nevšímám si toho a poručím si plný korbel kvašeného moku. Dva stříbřité, které mi zbyly v kapse kabátu poté, co jsem ve snaze ulevit svému svědomí darovala jeden žebračce nahoře u zdi, by mi měly vystačit na několik takových rund. Zaplatím a i s přetékajícím korbelem piva se přesunu k prázdnému vysokému stolu v rohu místnosti. Sundám si z hlavy kápi a nedočkavě ponořím rty do lahodné, hořké pěny. Přesně tohle jsem potřebovala! Což je zvláštní, když vezmu v úvahu, že alkohol je jednou z opojných věcí, kterých se Dcery dobrovolně vzdávají. Otupuje smysly, což je pro bojovnice, jako jsme my, nežádoucí. Vůbec bych tady neměla být, a už vůbec bych tohle neměla pít, ale… aspoň tohle potěšení si dnes večer nehodlám odepřít.

Nestihnu však upít ani třetinu, když u mě zastaví dva namol opilí, špinaví cizinci. Jednomu – tomu vyššímu z nich – přes husté, prošedivělé vousy téměř nejde vidět do tváře. Ten druhý, plešatý, se po mnoha vypitých rundách se svou rozložitou postavou téměř kácí k zemi. Tak odtud ten zápach moči, pomyslím si, když čpavý odér zesílí. Zvedne se mi z něj žaludek.

„Nemám zájem!“ zavrčím, aniž bych je nechala promluvit. Jejich oči nestoudně putující po mém těle za ně říkají všechno.

„Děvko!“ zvedne na mě ten holohlavý ožralá hlas a já bojuju s touhou mu rozrazit hlavu o stůl. Naštěstí jsou ale oba natolik opilí, že téměř okamžitě zapomenou, proč vlastně přišli, a od mého stolu odchází dřív, než mám možnost svou myšlenku uskutečnit. Samozřejmě vím, že by nebylo rozumné na sebe upozorňovat, ale… dnes by mi pohled na zpřelámaný nos toho prasete opravdu pomohl.

Sedím nad druhým, téměř dopitým korbelem zlatavého moku a musím uznat, že chudá čtvrť nutně nemusí znamenat horší pivo. Právě naopak, ještě nikdy jsem nepila lepší. Přemýšlím nad tím, co je se mnou špatně. Jsem zrozená z vůle naší Bohyně – stejně jako mé sestry. Jsem poučená legendami a ctím naše nejvyšší zákony, takže bych měla být věrná tradicím i životu, jaký vedeme. Přesto mě však někde uvnitř nahlodává pocit, že by tomu tak nemělo být. Že to, co děláme, není správné.

Zatraceně! Zase mnou zacloumá vztek za vlastní opovážlivost. Za mé rouhání! Jak si vůbec můžu dovolit zpochybňovat vůli naší Bohyně?! Té, která nás celé ty roky chrání? Chrání před nimi! Pohledem přelétnu osazenstvo u stolů, z nichž drtivou většinu tvoří muži. Nesnáším je! Cítím vůči nim zášť a zlobu, a přitom… přitom k tomu nemůžu najít žádný konkrétní důvod! Prostě mě to tak naučili. Řekli mi, co mám cítit, a já to tak cítím – aspoň většinou. Ale je to tak správně?

Znovu si v hlavě přehraju prohřešek, kterého jsem se dnes vůči svému rodu dopustila a za nějž bych klidně mohla být potrestána. Je pro mě stále těžší a těžší – nejspíš s přísunem piva – vyznat se v tom, co přesně teď vůči Zeyarovi cítím. Je v tom zlost, ano, a taky křivda za zradu, ale ne nenávist. Cítím spíš… lítost. Bohyně! To je něco, co bych jako Dcera rozhodně cítit neměla. Musím se hodně rychle vzpamatovat!

Očima dál bezcílně pátrám po okolí, když tu mou pozornost upoutají ryšavé vlasy u baru. Zatraceně! To je ten chlapec z hostince U Podkovy! Ten, co jsem mu z rukou vyrazila podnos s korbely piva. U Bohů! Evidentně jsem si našla tu nejhorší skrýš na světě. On si mě ale zřejmě nevšiml. Poznal by mě vůbec? Možná zbytečně panikařím. *Není příliš mladý, aby se potuloval po hospodách?* napadne mě. S nečekaným zájmem sleduju jeho počínání. Právě se pokouší objednat si, ale hostinský ho záměrně ignoruje. Znovu mnou projede záchvěv lítosti. Do prdele! To mi tak ještě scházelo, odfrknu si zlostně. Zřejmě už jsem vypila víc, než bych měla.

„Bezradné lidské plémě!“ procedím skrz zaťaté zuby rezignovaně. Pro příště si budu muset najít jiný smradlavý pajzl. Tenhle už nezavání jen močí, ale i průserem. Mám v úmyslu se sebrat a odejít, protože tenhle večer už mi rozhodně nic dobrého nepřinese. Obrátím do sebe zbytek piva a zamířím k východu, když tu – aniž bych si uvědomila, co vlastně dělám – stojím po boku toho zrzavého chlapce.

„Dvakrát!“ křiknu nesmlouvavě směrem ke staršímu, viditelně unavenému výčepnímu a on nesouhlasně svraští obočí. Potom ale pokrčí rameny a podá mi dva čerstvě stočené, napěněné korbely. Zaplatím a jeden z nich přisunu k překvapenému chlapci. Je stejně vysoký jako já, jeho rysy jsou ale o dost mladší. „Myslím, že ti ho dlužím,“ řeknu spíš otráveně než s omluvou, kterou by si zasloužil – čímž se zároveň prozradím, pokud mě předtím opravdu nepoznal –, a vydám se zpátky ke stolu. Chlapcova strnulého výrazu si přitom nevšímám. To máme tři dobré skutky za jeden večer a všechny vůči obyčejnému lidu. Ano, rozhodně bych se měla vzpamatovat!

„Zatraceně!“ syknu dopáleně, když zjistím, že můj stůl mezitím obsadili ti zapáchající tupci. Vítězně se kření a už na dálku mi dělají nemravné návrhy.

„Tak uboze na tom ještě nejsem,“ zhodnotím svůj stav a věnuju jim gesto, které je zvedne ze židlí. Prostě to tak asi má být, pomyslím si, když mi hlavou prolétne uspokojivý obraz jejich zakrvácených tváří. Přesně tohle mi pomůže! A tak se smířím s nevyhnutelným – a že to nebylo nijak zvlášť těžké – a odložím korbel na nejbližší stůl, aby se nerozlil.

„Tak pojďte,“ vybídnu je. Zlomit pár kostí, zpřetrhat nějaké ty vazy, možná i použít dýku… Ten nápad se mi zamlouvá víc a víc. Muži se chvíli tváří tak, až jsem si jistá, že na mou předtuchu dojde. Potom ale ten vousatý stáhne to holohlavé, tlusté prase zpátky na židli a s vystrašeným výrazem ode mě oba odvrátí zrak. Hm… To musím vypadat v ráži víc, než se cítím. Znovu sáhnu po pivu.

„Můžeš si přisednout k nám, jestli chceš,“ ozve se hluboký hlas za mými zády. Otočím se – připravená rozbít hlavu korbelem komukoli, kdo se o něco pokusí – a zjistím, že za mnou stojí vysoký,

dobře stavěný muž, nejspíš ne o moc starší než já, v kožených kalhotách a světlé plátěné košili. Jeho rozcuchané kaštanové vlasy mu neposlušně spadají do hlubokých, temných očí, kterýma si mě se zájmem prohlíží.

Veškerá zlost ze mě okamžitě vyprchá. Jeho pohledná tvář s ostře řezanými rysy se roztáhne v pobaveném úšklebku, zatímco očima těká mezi mnou a těmi hovady za mými zády. *Bohyně, zatraťmě, jestli tohle není ten nejhezčí muž, jakého jsem kdy viděla!* neubráním se vloudilé myšlence, za kterou bych si hned nejradši jednu vrazila. Jsem vážně nepoučitelná. Neznámý pokyne hlavou ke stolu nalevo ode mě a já opět spatřím toho zrzavého mladíka s nezdravě bledou tváří, jak na mě nesměle hledí zpoza přetékajícího korbele.

„Může už pít, že?" vypadne ze mě nejistě. Lidské zákony neznám, ale zatraceně, kolik by mu tak mohlo být? Šestnáct? Možná sedmnáct? Moje reakce hezouna přede mnou zjevně pobavila. Bez odpovědi se otočí, odchází ode mě a smíchem se mu rozpohybují svalnatá záda. Bohyně, pomoz mi! Vždyť já na něj celou tu dobu zírala s otevřenou pusou! Nejsem si jistá, jak s touhle nabídkou naložit. Můj stůl je obsazený, korbel mám plný a hlavu zmatenou. Ale ne, ještě rozhodně nehodlám zamířit zpátky domů. Smysly mám teď sice trochu otupené, ale dýku mám stále na stehně, takže se není čeho obávat, usnesu se a zamířím za nimi.

„Tebe jsem tady ještě neviděl," promluví ten s temnýma očima sebejistým hlasem. Nabídne mi židli naproti sobě a já ji přijmu.

„To proto, že není odtud," hlesne mladík mezi námi téměř neslyšně dřív, než se stihnu posadit. Snažím se na sobě nedat nic znát, ale bojím se, že by mohl nějak vědět, kým ve skutečnosti jsem. Nedokážu odhadnout, kolik toho na našich schůzkách se Zeyarem stihl vypozorovat. „Jsi někde od jihozápadní zdi, nemám pravdu?" zeptá se trochu hlasitěji a zvědavě přitom zvedne jedno husté, ryšavé obočí. Zajímavé… I jeho oči rámuje lehký nádech téže barvy. „Občas tě tam vídám," dodá na vysvětlenou, načež pokrčí rameny a plaše smočí rty ve svém pivu. Nedůvěřivě si ho prohlížím a hledám jakýkoli náznak přetvářky nebo nastražené

pasti. Nevidím ale nic, co by nasvědčovalo tomu, že lže nebo že ví víc, než by byl ochoten připustit. Přikývnu.

„Hmm, takže vyšší třída!" Hezoun si zkříží ruce na prsou a zapře se o opěradlo židle. Ta pod jeho vahou skřípavě zasténá. „Zajímavé… Zatoulala ses dost daleko," řekne zamyšleně, zatímco si mě se zájmem prohlíží. Jeho pohled se mi líbí. Rozhodně totiž říká víc než jen to, že mu připadám zajímavá. Možná víc, než by chtěl. „Tady to ale není tak bezpečné jako tam u vás," upozorní mě a hlavou přitom pokyne k těm dvěma ožralům u mého stolu. Mám co dělat, abych udržela vážnou tvář a nevysmála se mu. S těmi dvěma – jakož i s kýmkoli jiným tady – bych si hravě poradila. Dokonce i s tímhle hezounkem. Držím se zpátky jen proto, že nechci, aby okolí zjistilo, kým jsem. Tím bych porušila jeden z nejdůležitějších zákonů našeho světa a to si ke svým dnešním průserům připsat nehodlám. Jeden chybný krok a už nikdy by mi nebylo dopřáno svobody, kterou tady ve vesnici cítím.

„Možná tady něco hledám," odpovím tajemněji, než by bylo třeba. Muže naproti to ale viditelně zaujalo a já mám chuť si hrát. Koutky mu sotva znatelně zacukají a já vím, že si teď představuje něco, co by se mohlo líbit nám oběma.

„Něco, nebo *někoho*?" zkusí to znovu. V jeho pohledu se zaleskne cosi, co rozhodně nemá co dočinění s alkoholem, který svírá ve svých svalnatých rukou.

„Kdo ví…" odpovím neurčitě. Tahle hra mě opravdu baví!

„Hmm," vydá ze sebe hloubavě. Zřejmě nad něčím usilovně přemýšlí. „Já jsem Leeram," představí se nakonec. Jeho hlas ale už není tak pevný – jako by si nebyl úplně jistý tím, co dělá. „A tohle je…" dodá a pohledem nabídne slovo mladíkovi mezi námi. To gesto beru jako dobré znamení. Tihle lidé mají svobodnou vůli, a to je dobře. Těžce polknu, protože se mi znovu vyjeví obraz Zeyarovy tváře. Za všechen ten čas jsem v ní viděla mnohé, ale teď už vím, že svobodnou vůli rozhodně ne.

„Mé jméno je Faox," neváhá mladík s představením, přesto ale pohledem vyčítavě zavadí o svého společníka. *Co jsou tihle dva vlastně zač?* napadne mě. Podivnější dvojici bych v téhle krčmě jen sotva našla. Z jedné rodiny rozhodně nebudou – každý z nich

je naprostým opakem toho druhého. Přátelé? Možná, ale chlapci po mé levici sotva začaly růst vousy na bradě, zatímco ten hezoun naproti je rozhodně starší než já. Hádala bych mu tak šestadvacet, možná sedmadvacet – těžko říct. Přítmí krčmy a alkohol v krvi mi teď rozhodně nehrají do karet.

„A ty jsi…?" vytrhne mě z myšlenek ten hluboký hlas.

„Někdo, kdo by tady teď neměl být," odpovím zase neurčitě a upiju tři hluboké hlty z korbele před sebou. Rozhodně těm dvěma nehodlám říct víc, než je třeba. Zůstávám s nimi u jednoho stolu jen ze zvědavosti – i když by mě ani jeden z nich zajímat rozhodně neměl – a vím, že se kdykoli můžu sebrat a odejít.

Leeram – pokud je to jeho skutečné jméno – se pobaveně uchechtne a znovu si založí ruce na prsou. Zřejmě jde o běžný postoj zatvrzelého lidského muže. Buď, anebo si je vědom toho, že se mu tak lépe vyrýsují svaly.

„Dle tvé sdílnosti a dýky ukryté pod šaty soudím, že k lidem nechováš příliš velkou důvěru," uhodí na mě a moje instinkty začnou bít na poplach. Ví o zbrani, kterou mám u sebe! Jeho zkoumavý pohled mi prozrazuje, že se mě pokouší prohlédnout stejně jako já jeho.

„Řekla bych, že v téhle části vesnice to není nic neobvyklého," odpovím s hraným klidem vyhýbavě a doufám, že je má výmluva uvěřitelná.

„To má pravdu," vmísí se do rozhovoru Faox a hlasitě usrkne pěnu. Jinak je ale jako duchem nepřítomný. Přijde mi poněkud zvláštní, ale když se tak rozhlédnu kolem – kdo tady není?

„Jste odtud?" zeptám se, abych změnila téma, ukojila svou zvědavost a zároveň zahnala obavy, ale Faox už je myšlenkami zase někde jinde a od Leerama se mi dostane jen ironického úšklebku.

„Takže o sobě nám nic neřekneš, ale odpovědi od nás bys chtěla," vysměje se mi a povytáhne své husté, dokonale tvarované obočí. Snaží se mezi námi nastavit jasné pravidlo: odpovědi za odpovědi. Tohle je přesně ta chvíle, kdy bych měla okamžitě vstát a odejít. Z nějakého důvodu to ale udělat nechci.

„Tal…" hlesnu rezignovaně. A Bohyně, pomoz mi, já vůbec nevím proč, ale chci, aby mé jméno znal. „Jmenuju se Tal," zopakuju

hlasitěji, jako by mi důraz v mém hlase mohl pomoct tomu porozumět.

„Tal?“ uchechtne se mému jménu Faox – což mi přijde vtipné, vzhledem k tomu jeho – a zmateně na mě zamrká. Samozřejmě je to jen jeho zkrácená forma. Nemám totiž ráda, když mé jméno někdo vyslovuje celé. Když ho vyslovuje kdokoli jiný než… Myšlenku nedokončím a obrátím do sebe téměř celý zbytek svého korbele najednou. Zatraceně!

„Talajla,“ zasyčím otráveně. „Ale všichni mi říkají *Tal*,“ zdůrazním, aby pochopili, že téhle variantě dávám přednost.

„Hmm?“ zamručí Leeram lehce laškovným tónem. Potom pozvedne svůj korbel mým směrem. „Těší mě, Talajlo.“ Nepochopil to. Anebo to dělá naschvál, zmetek! Pohledem zavadí o mé zbývající pivo a mávne na výčepního. „Ještě tři!“ křikne, aniž by odvrátil oči. Ty neustále sledují mě!

K mým uším dolehne další, tentokrát tlumené odbíjení zvonů.

„Konec velebení!“ vykřikne jakýsi opilý muž u vedlejšího stolu a zraky všech se stočí jeho směrem. Nikomu zřejmě neuniklo to hluboké opovržení v jeho hlase.

„Nech toho, Merede!“ pohlédne na něj výčepní výhružně a já si uvědomím, že drtivá většina hostů na Mereda – zanedbaného muže s hustým plnovousem a krví podlitýma očima – hledí s obavami.

„A proč?!“ zařve z plných plic, až mu rozčílením létají sliny od pusy. „Čeho se kurva bojíte?! Co tady vlastně ještě děláte?!“ bouchne pěstí do stolu a už je na nohou. A není sám. Leeram stojí vedle něj a podpírá ho. Rozmlouvá s ním – nejspíš se ho snaží uklidnit. Přes hlasité pohoršování ostatních okolo neslyším, co mu říká.

„Někteří místní už prostě ztratili víru,“ promluví Faox smutně a já sebou polekaně trhnu. Úplně jsem na jeho přítomnost u stolu zapomněla. Kývnu na znamení, že rozumím – ve skutečnosti ale nechápu absolutně nic z toho, co se teď děje. *Toho si ale nikdo nesmí všimnout!* připomenu si a zamaskuju své překvapení za korbel čerstvě stočeného piva.

„Ale proč?!“ křičí ten muž dál a po tvářích se mu začínají hrnout slzy. „Proč jste všichni tak slepí?“ zajíká se a ztrácí rovnováhu.

Nebýt Leerama, už by ležel na zemi. Musejí se znát, protože i když se zdá, že na Leerama křičí, dívá se na něj s určitým citem. Jako otec na syna – možná. Nevím, ten pohled neznám. Každopádně z toho muže čiší čiré zoufalství. „K čemu jsou všechny ty obětiny?!" ptá se a rozhlíží se po přítomných, kteří ho sledují. „Proč jim je každý úplněk přinášíme?! Proč je každý úplněk velebíme?! Proč, když nám berou naše děti?!" Rozpláče se a mně se v tu chvíli zastaví srdce. Někdo jim bere jejich děti? Bohyně… kdo a proč? Ten muž mluvil o velebení, ale lidé přece velebí nás! Dcery, Mágy a Měnivší! Z čeho přesně nás teď vlastně obviňuje?

Svůj zmatený výraz sklopím k zemi právě včas, abych unikla zkoumavému pohledu těch krásných temných očí, které si všimly, že se mnou něco není v pořádku. Musím odtud okamžitě pryč. Na jeden den toho bylo až příliš. Nejdřív Zeyar a teď tohle! Pokud si tihle lidé kdovíproč myslí, že jim bereme jejich děti, bude lepší se odtud co nejrychleji vytratit. Dřív, než někomu z nich dojde, co jsem zač.

„Už musím jít…" hlesnu směrem k Faoxovi a ten lhostejně přikývne. Už nemá ten nepřítomný výraz. V jeho tváři, zatímco bez ustání hledí Meredovým směrem, je téměř hmatatelná bolest. Sevře se mi hrdlo. Tady nemám co dělat! Tohle je záležitost lidí. Postavím se a vyběhnu z krčmy dřív, než bych si to stihla rozmyslet.

Ulice venku je ještě temnější než předtím. Zatáhlo se a už ji neosvětluje ani záře úplňku. Vzduch ztěžkl a je v něm cítit známý pach vzrůstajícího náboje. To znamená jediné. Blíží se bouře. Najednou se v té nastalé tmě a po neuváženém počtu korbelů piva nějak nejsem schopná zorientovat. Vydám se doleva. Ať mě to dovede kamkoli, hlavně co nejrychleji pryč odtud! Pryč od lidí, kteří nás zločečí, namísto toho, aby nás velebili. Tohle byl zatraceně hloupý nápad! Proběhnu okolo studny na malém prostranství, z nějž se ulice rozbíhá do tří směrů. Zvedá se vítr. Vzhlédnu k nebi, které je teď temnější než sama noc, ovšem jen do chvíle,

než bouřková mračna v dáli protne blesk. Šíří se do stran a větví se mezi mraky. Prosvítí útroby temnoty, která nade mnou víří, ale nevydá přitom ani hlásku. Tahle bouře bude silná a rychle se blíží. Vyberu si úzkou uličku napravo, kterou po obou stranách lemují nízké kamenné zídky a řady vzrostlých stromů. V dálce vidím slabé plápolání světel – to by mě mohlo přivést zpátky k dlážděným ulicím, které znám. Netrvá to dlouho a ocitnu se na jejím konci, kde mi však cestu zahradí vysoká zeď se zamčenou dřevěnou bránou, za níž se skrývá stavení. Lucerny osvětlují jen bránu a prostorný přístřešek k ustájení koní. Teplý poryv větru s sebou přináší ozvěnu vzdáleného hromu. Bouřka se sem žene ohromnou rychlostí. Cítím, jak mi vstávají chloupky na těle. Do vesnice Dcer už to rozhodně nestihnu.

„Zatraceně!“ syknu, když si uvědomím, že to dál nepůjde a budu se muset vrátit.

„Vyděsilo tě to?“ ozve se mi za zády hluboký hlas. Otočím se a automaticky tasím dýku. Leeram! Jeho přítomnost mě překvapí. Vezme mi slova i schopnost logicky uvažovat. Sledoval mě? Jeho ramena nemůžou vrhat stín – lucerny jsou za mými zády –, a přesto bych přísahala, že jsou ještě širší než předtím v krčmě. Zírám na něj a hlavou mi víří nebezpečné myšlenky. Poznal mě? Došlo mu, kým ve skutečnosti jsem? Proč jinak by…

„Mered přišel o dítě,“ pronese ztěžka, a přeruší tak napjaté ticho mezi námi. „Zničilo ho to,“ dodá, zatímco se do mě vpíjí zvídavým pohledem. Čeká na mou reakci nebo se z mé tváře pokouší vyčíst odpověď na svou otázku? Anebo snad chce zjistit skutečnou příčinu mého úprku? K té se ale za žádnou cenu nesmí dobrat!

„Mě jen tak něco nevyděsí,“ pronesu troufale, v naprostém rozporu s tím, jak se teď cítím. Srdce mi bije jako na poplach a já netuším, čím přesně to je. Jestli to způsobují obavy z mého prozrazení, anebo čistě Leeramova přítomnost.

„Tím jsem si jistý,“ uchechtne se. Určitě mu neuniklo, jak prudce se mi zvedá hruď. Nad námi se rozsvítí nebe a mými kostmi otřese další hrom. Táhlý a zlověstný. „Stejně jako jsem si jistý, že by ses tímhle dokázala bez problémů ubránit,“ pokračuje Leeram. Samolibostí mu zacukají koutky, když poukáže

na dýku, kterou pevně svírám v dlani. Vysmívá se mi? *Takže nic neví!* dojde mi. Domýšlivec… Nemá ani tušení, co bych s ní dokázala! A jsem víc než připravená mu to bez váhání předvést. Dál ale mlčím. „V téhle části vesnice by ses ale rozhodně neměla potulovat sama," pokárá mě a pořád mě sleduje tím svým uhrančivým pohledem, z nějž mě mrazí. Stojí jen několik kroků ode mě a dlaně má zdvižené vzhůru na znamení, že on pro mě žádné nebezpečí nepředstavuje. Netuší to, ale jeho gesto je lživé. Už jen jeho samotná přítomnost mi kdovíproč zatemňuje mysl a znesnadňuje dýchání. Jeho přítomnost, pohled, úsměv i jeho hlas, který je… naprosto odzbrojující.

„Třeba chci být sama," podaří se mi ze sebe vysoukat slova popírající vše, po čem teď toužím. Vrátím dýku zpátky do pouzdra, ale neztrácím ostražitost. Sledoval mě až sem a k tomu musí mít nějaký důvod!

„Ale no tak, Talajlo…" Když vysloví moje jméno, položí na něj zvláštní důraz. Bohyně, pomoz mi! V tónu jeho hlasu je něco, co mě nutí prosit, aby ho vyslovil znova, ale ovládnu se. „Oba víme, že nechceš," vysloví tu absurdní pravdu a několika sebejistými kroky dojde až ke mně. Až do téhle chvíle jsem si neuvědomila, jak je vysoký. Až teď, když musím zaklonit hlavu, abych mu viděla do tváře. Do té krásné, arogantní tváře. Lucerna na zdi za mnou propůjčuje jeho opálené pleti teplý bronzový nádech, který svádí k doteku. Z jeho pohledu sálá chtíč – stejný, jaký v jeho bezprostřední blízkosti klíčí i ve mně. Je však jiný, než jaký jsem doposud poznala. Tenhle je… spalující!

„Nabízíš mi služby místního průvodce, nebo něco zajímavějšího?" vypravím ze sebe, navzdory zdravému rozumu i všem pravidlům, kterými bych se měla řídit. Pokouším obalamutit samu sebe, že zvládnu kdykoli odejít. Jeho blízkost si ale s mým tělem dělá, co chce, a tak… zůstávám. Chvění ve mně se mi podepíše i na hlase a Leeramovi se doširoka roztáhnou koutky. Jsem pro něj čitelnější, než bych si přála.

„Tohle běžně nedělám," zašeptá a natáhne ke mně ruku. Prsty projede pramenem mých dlouhých vlasů, se kterými si pohrává vítr. „Ale…" zaváhá, „tak nějak si nemůžu pomoct." Zasměje se

a nechápavě zakroutí hlavou. Něco mi říká, že právě taky bojuje se zdravým rozumem. „Nabízím ti něco zajímavějšího," pronese nakonec odhodlaně. Hned potom mi omotá ruce okolo pasu a přitáhne si mě k sobě. Bohyně, pomoz mi! Tohle by se rozhodně nemělo dít! Srdce mám až v krku, když si uvědomím, že se ke mně sklání. Ještě nikdy mě žádné rty nelákaly tak jako ty jeho. A přesto…

„Chci vědět, že na tebe doma nečeká nikdo, komu by tohle zlomilo srdce," řeknu a on se odtáhne.

„Ujasněme si to," zavrtí nevěřícně hlavou a zvědavě mi pátrá v obličeji, jako by v mé otázce spatřoval nějaký zapeklitý rébus. „Nebojíš se o své ani o mé srdce, ale o srdce někoho, kdo by na mě mohl čekat doma?" Přikývnu. Nemělo by to pro mě být důležité. Vlastně by mi to mělo být jedno. Měla bych si prostě vzít, co chci, a to bez myšlenek na možné i nemožné následky. Jenomže – Bohyně, zatrať mě – já nemůžu! „O nikom takovém nevím," odpoví po chvíli, během které si mě dál udiveně měří. Znovu se přiblíží k mým rtům a tentokrát se odtáhnu já, i když už zcela na hraně propasti, na níž z posledních sil balancuju. Jeho plné rty mě svádí k porušení toho jediného, na čem lpím a co mě chrání.

„Tohle já nedělám," promluvím sebejistěji, než se cítím, a natáhnu se po jeho opasku. Překvapením zalapá po dechu, když přezka povolí.

„Jsi čím dál tím zajímavější." Na okamžik se v jeho pohledu mihne cosi, co vzdáleně připomíná zaváhání. Okamžitě to ale vyprchá. Nakloní se k mému uchu. „Slibuju, že se o to už nebudu pokoušet." Jeho slib mě přiměje zalitovat svých přesvědčení.

Několika ráznými kroky mě zatlačí pod opuštěný přístřešek, kde nám pod nohama šustí seno. Z nebe se spustí déšť. Jeho intenzita rychle nabírá na síle, zatímco se my dva noříme hlouběji mezi stěny, které nás před ním chrání. Provazy vody dopadají na šindelovou střechu nad našimi hlavami a zaplňují tak přístřešek hlasitým duněním. Já ale nedokážu vnímat nic než svůj a Leeramův přerývaný dech, které se navzájem mísí. Prudkým lijákem tam venku se téměř nedá prohlédnout, ale já se o to ani nesnažím. Dívám se jen na něj… Na muže s očima temnýma jako sama

noc, které mě fascinovaně pozorují. Leeram se natáhne k lucerně u stropu a zapálí ji. Přístřešek zaplní hřejivé světlo. Potom ke mně znovu přistoupí a – jako bych vůbec nic nevážila – vysadí mě na jeden z dřevěných trámů táhnoucích se podél zdi. Vyzývavě se přitom uculí, načež se sehne a zuje mi boty. Jemné pohlazení jeho prstů po mých osvobozených nártech mi přijde jako tichý příslib něžnosti. Já ale nepotřebuju, aby byl něžný.

„Tohle teď nebudeš potřebovat," promluví klidným hlasem a já mu dovolím sundat mi ze stehna kožený řemen s dýkou. Úsměv, který mu přitom pohrává na tváři, mě uvnitř trhá na kusy. Vím, že je to ode mě lehkomyslné, ale v tuhle chvíli mi na tom vůbec nezáleží. Jsem zcela paralyzovaná obrazem síly a příslibem bezpečí, které ve mně vyvolává pohled na jeho rozložitá ramena. Myslí si, že jsem jen obyčejná lidská žena – křehká –, a já ho při tom hodlám ponechat. Tělo mi pokryje husí kůže. Nejsem si jistá, jestli je to způsobeno prudkým ochlazením vzduchu, který proudí dovnitř, nebo Leeramovým něžným dotekem. Zachvěju se.

„Hmm, důmyslné," zapřede darebácky toužebným hlasem, když zjistí, jaký přístup k mému tělu mu dává rozparek na šatech.

„Já vím," vydechnu nedočkavě a natáhnu se po jeho košili. Nebrání se – právě naopak. Přetáhnu mu ji přes hlavu a… Bohyně! Krásnější mužské tělo jsem snad ještě nikdy v životě neviděla! Dlaněmi fascinovaně přejedu od jeho širokých ramen přes pevný hrudník a dokonale vyrýsované břišní svaly až k opasku, který jsem předtím povolila. Vtom mě chytí za zápěstí a ruce mi uvězní nad hlavou, aby mi znemožnil pokračovat. Jeho opovážlivost mi vyrazí dech, ale nebráním se tomu. Něco takového jsem dosud žádnému muži nedovolila. Tentokrát ale udělám výjimku. Zasměje se mému překvapenému výrazu, jeho stisk ale nepolevuje.

„Tady tě líbat můžu?" zašeptá svůdným hlasem a rty mi přejede po krku. Nezmůžu se na víc než zasténání na souhlas. Mezi stehny mi začne pulzovat chtíč. „A tady?" Volnou rukou mi rozepíná knoflíčky u výstřihu. Nedokážu zklidnit svůj dech a jemu se evidentně líbí, co to se mnou dělá. Mně taky, a moc! Ztěžka polknu, když ucítím špičku jeho jazyka kroužit mezi mými ňadry. „A tady… tady… tě líbat můžu?" zeptá se nakonec a já mezi jeho

slovy rozpoznám, že mu pomalu dochází dech. Je vzrušený stejně jako já, když mi prsty pravé ruky stoupá po vnitřním stehně až k mému středu, kde mě palcem jemně pohladí přes spodní prádlo. Slast, která mi odtamtud v tu chvíli vystřelí do celého těla, mě přiměje prohnout se v zádech. Mé překvapené kousnutí se do rtu bere jako výzvu. V jednom okamžiku povolí sevření mých zápěstí a v tom druhém už přede mnou klečí s pohledem lačně upřeným do toho mého. Touha, kterou cítím, už pomalu hraničí s bolestí. Vyhrne mi šaty, ale stále čeká na souhlas. Souhlas, který bych mu za žádnou cenu neměla dát! Já ale přikývnu a v jeho očích se rozpoutá hotový požár. Mé spodní prádlo dopadá na podlahu a já jen okamžik nato hlasitě zalapám po dechu, když se mi ústy ponoří mezi stehna. Bohyně! Jeho rty jsou dokonalé! Tělo mám z jeho něžného škádlení v jednom ohni. Nedokážu se soustředit na nic jiného – a ani nechci. Dlaněmi mu zajedu do rozčepýřených vlasů a v návalu smyslů zbavující horkosti si ho přitáhnu blíž k sobě. Zaslechnu škádlivý smích a pak… zasténám rozkoší, když do mě pronikne prsty.

Okolo nás zuří divoká bouřka. Slyším hlasité hřmění a skučení větru, jehož poryvy spolu s deštěm naráží do stěn přístřešku. Blesky vzdáleně vnímám jen přes zavřená víčka. Mohl by to být samotný hněv Bohů, konec světa… Já ale nic z toho nejsem schopná naplno pojímat. Nic kromě Leeramových rtů, jazyka a hřejivých dotyků na mém těle.

„Mám pokračovat?“ Jeho dech mě zalechtá na krku. Už zase stojí na nohou a vyzývavě mi šeptá do ucha, zatímco ze mě jeho prsty dál dělají lačnící trosku. Samozřejmě že chci víc! Jako by se mě snad pokoušel přimět prosit a… Bohyně, pomoz mi, protože bych prosila! V tuhle chvíli ano!

„Rozhodně ano,“ podaří se mi zasténat mezi přerývanými nádechy, zatímco do mě jeho prsty zajíždí hlouběji a hlouběji. Vychutnává si to. Ten pohled na mou tvář pohlcenou chtíčem. Vidím na něm, jak mě zoufale hltá očima. Tohle škádlení je dokonalostí i trýzněním zároveň. Už nemůžu čekat. Nechci! Vsunu mu ruku do kalhot a prsty nedočkavě ovinu okolo penisu. Tělem mi projede další bolestivá vlna vzrušení, když si uvědomím, jak k němu

Bohové byli štědří. A najednou už to nejsem jen já, kdo toužebně sténá. Lehce mu stáhnu kalhoty a znovu si laškovně skousnu ret, když spatřím celou tu dokonalost pod jeho vyrýsovanými svaly. Nespouští ze mě oči. Nakloní se a já na okamžik zaváhám, když si představím, že by mohl porušit svůj slib. On se mi však jen čelem opře o rameno.

„Myslím, že jsi přesně tím, co dnes večer potřebuju," zašeptá. Tiše souhlasím, protože to cítím úplně stejně. Potřebuju ho! Vtlačí se mi mezi stehna a já pocítím tlak, který se téměř okamžitě mění v dokonalou rozkoš, jak do mě Leeram postupně proniká. Znovu a znovu. Hluboko a toužebně, pomalu. Jako by se ty první chvilky ve mně pokoušel vychutnat si plnými doušky. Jako by si je vrýval do paměti. Nehrozí, že bych na tohle zapomněla. Nehrozí, že bych zapomněla na něj. Jeho dech je stejně přerývaný jako ten můj, když si silnýma rukama přitahuje mé boky a intenzivně, ale citlivě přiráží. Nepřestává mě u toho sledovat. Potřebuje mi vidět do tváře a já nemám v úmyslu uhýbat pohledem. Bohyně, potřebuju to taky! Vidět tu touhu, se kterou si mě bere.

A najednou mi to dojde. Najednou už chápu, že to se Zeyarem byly pouhé střípky potěšení – i když návykového potěšení –, pramenícího hlavně z povinnosti. Jeho povinnosti. Tomu, co zažívám v tuhle chvíli, se to absolutně nemůže rovnat. Tenhle muž po mně opravdu touží. Dívám se na něj a očima hltám každou křivku jeho dokonalého těla. Pod světlem lucerny se mu na opálené hrudi zatřpytí drobné kapičky potu a já neodolám a dotknu se jich. Věnuje mi lehce zlomyslný úsměv a hned nato napne paže a zvedne mě do vzduchu. Neprotestuju, a to ani ve chvíli, kdy mě položí na hromádku sena na podlaze. Na okamžik se nade mnou váhavě vztyčí. Chápu, o co mu jde. Lehce se nadzvednu a on mi svlékne šaty. To, co spatřím v jeho očích, téměř hraničí s bolestí, jak si mě v úžasu prohlíží. Stejně jako já jeho.

„Jsi nádherná," zachraptí mi do ucha, jakmile si k němu prolíbá cestu po mém rozpáleném těle. Je to jen obyčejná věta, ale sebere mi i ten poslední kousek zdravého rozumu.

„S tou něžností to nemusíš přehánět," poškádlím ho a tím v něm zažehnu cosi nového.

„Jak je libo," zavrčí. Možná chtěl, aby to vyznělo jako výhrůžka, ale mně to zní jako příslib. Leeram do mě prudce narazí boky a já téměř ztratím dech. Tohle je ono. Chci víc!

„Ještě…" zaprosím a toužebně se pod ním zavlním.

„Jak říkám," věnuje mi jeden ze svých odzbrojujících úsměvů, „čím dál tím zajímavější." Tím veškerá jeho snaha ovládat se zmizí. Díky Bohyni! Jeho přírazy jsou teď prudké a tvrdé a já si přeju, aby nikdy neskončily. Nelíbá mě na rty, i když se nad nimi několikrát váhavě zastaví. Škádlí mě tak a mně se to líbí. Líbá mi ale krk a ňadra a já vím, že už to dlouho nevydržím. Ten nával vzrušení, který se mi hromadí v podbřišku. Přijde to jako záblesk z čistého nebe a já hlasitě vykřiknu. Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Mé tělo se svíjí slastí, zatímco Leeram si mě nárokuje ještě několika dalšími přírazy, než se v tichém, uspokojeném výdechu zhroutí na podlahu vedle mě. Hledím na něj a snažím se uklidnit svůj dech, zatímco mi užasle zírá do očí.

„Tohle bylo tedy rozhodně víc než jen zajímavé," zapřede spokojeně a já se neubráním souhlasnému přikývnutí. Zatraceně… má pravdu. Ještě chvíli si mě prohlíží a pak si založí ruce pod hlavou a spokojeně zavře oči.

Až teď si uvědomím, že bouře tam venku utichla, a já nemám nejmenší tušení, kdy se to stalo. Celou tu dobu jsem měla oči jen pro něho a i teď na něj dál zírám. Zírám na lidského muže, jehož dokonalost mi bere dech. Pomalu mi dochází nespravedlnost tohohle světa. My uctíváme naše Bohy a lidé uctívají nás, ale… kdo uctívá je? Tohohle muže bych uctívala. Jeho tedy rozhodně ano!

KAPITOLA 4.

Pocítím prudkou bolest v zádech a skácím se k zemi. Dnes ráno už poněkolikáté. Tenhle trénink chutná jako směsice krve a vlhké hlíny. Teprve svítá a já se už zase obličejem válím v prachu.

„Jsi myšlenkami někde úplně jinde, Tal," donese se ke mně Lyřin káravý povzdech. Nejdřív jsem se tomu hloupému tvrzení bránila, ale teď? Nezbývá mi než souhlasit. Mé myšlenky se ještě stále toulají pod přístřeškem v lidské vesnici. „Takhle špatně s holí přece nikdy nebojuješ! Co se to s tebou děje? Spala jsi vůbec?" stará se a přitom si mě bez ustání zvědavě prohlíží.

„Nespala," odpovím, jako by to mou absolutní neschopnost v boji ospravedlňovalo. Většina mého těla je bolavá z jiného, příjemného důvodu. O zbytek se postarala Lyra. Příčinu probdělé noci si ale raději nechávám pro sebe. Lyra by pro žádný z mých včerejších prohřešků neměla pochopení. Ať už jde o množství piva, které jsem vypila, nebo o dostaveníčko s cizím lidským – ač naprosto dokonalým – mužem. Tím jsem si jistá. Stojí nade mnou s nataženou rukou a čeká, až ji přijmu. Nepřijmu! V bojovém kruhu našeho tréninkového pole by to znamenalo vzdát se. Definitivně. A to já nikdy neudělám a ona to ví. Proto taky ten její potutelný úsměv. Jenom mě popichuje! Ví přesně, co udělat

nebo říct, aby ve mně zažehla jiskru zuřivosti, a pak… pak už do ní stačí jen trochu fouknout.

„Co by se dělo?“ nasadím nevinný výraz. I přes čerstvou bolest v bedrech se postavím zpátky na nohy a smetu si hlínu z kalhot i korzetu. Zatraceně! Všimnu si díry na rameni své černé košile. „Napravitelky mě zabijí.“ Teprve včera mi ji vrátily opravenou.

„Já jen,“ zazubí se na mě Lyra, „že jsi se tentokrát vrátila až nad ránem a…“ Znovu si mě přeměří pohledem. „Jsi nějaká jiná,“ nenuceně pokrčí rameny a poodejde za dělicí čáru určující naše startovní pozice ve středu bojiště. Tváří se nadmíru vědoucně, když se pomalu dává do pohybu vně jeho vnitřní části a sleduje, jak si z copu vytahuju klestí.

Cvičné bojiště se skládá ze tří kruhů obsáhlých v sobě a je jedním z mála míst, kde ze sebe můžu vybít veškerou frustraci. Dnes ale jako by to fungovalo obráceně. Pravidla určená pro boj jsou jednoduchá. Začíná se v tom nejvnitřnějším kruhu a postupně – s každým vytlačením soupeře za dělicí čáru – se boj posouvá do dalšího z nich. Překročit hranici největšího kruhu, a dostat se tak mimo bojové pole, by znamenalo to stejné jako vzdát se – prohru. Ještě nikdy jsem neprohrála a dnes ráno k tomu málem došlo už dvakrát. Musím se vzpamatovat!

„To mi říkáš vždycky,“ oponuju a přitom si stírám krev ze spodního rtu, který se Lyře podařilo mi rozrazit. Rána na něm pálí jako čert a stále krvácí. Ne ale tak jako mé sebevědomí. „Myslím to, že jsem jiná,“ dodám a snažím se zkoncentrovat. Z nějakého důvodu – a ten důvod má dost jasné a vypracované obrysy – mi to dnes nejde.

„Tak to nemyslím!“ ohradí se Lyra dotčeně. „Jsi jiná, než obvykle jiná býváš…“ nakrčí dokonalou linku svého zrzavého obočí. Něco tuší. Samozřejmě, vždyť je to Lyra. Ta očekává problémy za vším, co udělám. Na její obranu… většinou oprávněně. „Doufám, že ses – aniž bys mi to řekla – nerozhodla stát matkou a před včerejším dostaveníčkem s tím svým Zeyarem sis nevzala okvětní lístek kalpé,“ vypadne z ní dotčeně.

„Co?! Nebuď blbá!“ obořím se na ni. Nechápu, že ji taková hloupost vůbec napadla. „Já a matka?!“ vysměju se jí. „A není

můj…“ zamumlám si pod nosem dotčeně. Rozhodně dotčeněji, než bych měla. Raději zvednu ze země svou bojovou hůl a přesunu se do středu pole. „To je jen tím, co je zítra za den. Nic víc,“ použiju tu nejubožejší možnou výmluvu. Hlouběji už jsem klesnout nemohla.

Pokynu, že jsem připravená, a hned nato zaútočím. Útočím tvrdě a rychle, ale Lyra mé výpady bravurně vykrývá. Je dobrá – dnes víc než obvykle –, ale pořád ne tak jako já. Tohle je můj boj! Moje zbraň! Moje výhoda! Jakmile si to uvědomím – a konečně z hlavy vypustím rušivé obrazy probdělé noci –, jsem soustředěnější a rychlejší než předtím. O hodně rychlejší. Naše hole do sebe hlasitě narážejí v tvrdých, zuřivých střetech a Lyřin výraz se mění v obvyklou podrážděnost, když si uvědomí, že jsem zpátky.

„Zatraceně!“ sykne, když ji prudkým úderem vytlačím ze středového kruhu. „Příště střílíme!“ dodá ublíženě a převezme iniciativu. Napřáhne se a vší silou mi jde po nohách, což jsem ale očekávala. Neuvědomuje si to, ale při tomhle výpadu vždy nejprve naznačí úder na břicho a hned potom zaklekne a pokusí se mi podrazit nohy. Včas proto uskočím a provokativně ji klepnu holí přes prsty. Zasyčí a zlostně zatne čelist. *Ano, to je ono!* pomyslím si, když si všimnu, jak se po mně natahují větve divokého habru nad námi.

„Hodláš porušit pravidla?“ provokuju ji a sleduju její vnitřní boj. Role se obrátily. V poli je zakázáno používat magii a ona pravidla vždy a za všech okolností respektuje. Ovšem vztek, který v ní sílí, nad ní pomalu začíná přebírat kontrolu. Znám ji. Zvládání hněvu není její silnou stránkou. Ví, že ji provokuju schválně, ale stejně se tomu nedokáže ubránit. Nepodceňuju ji, to rozhodně ne. Chovám k ní tu nejvyšší možnou úctu, protože je v nevýhodě. Zbraň v jejích rukou není tak mocná jako ta moje. Má bojová hůl je vyrobená z posvátného bílého javoru a většina jejího povrchu je pokrytá prastarým písmem, jímž zapisovatelky našeho rodu zaznamenávají dějiny Dcer. Na tuhle konkrétní hůl zaznamenávají také můj život. Jeho důležité milníky od Zasvěcení – kdy mi byla zbraň přiřčena – přes moc, již mi Bohyně darovala, až po všechny důležité skutky, které jsem

vykonala či ještě vykonám. Hůl je mou součástí, a proto s ní můžu bojovat jen já.

Lyře byl přiřčen luk. Je se svou zbraní spjatá stejně silným poutem jako já s tou svou, jenže teď je jí to k ničemu. Pro tenhle boj se musí spokojit s holí z obyčejného javoru, nepoznamenanou časem ani svou důležitostí. Přesto ale bojuje jako divoká šelma a já jsem na ni za to hrdá. To stejné by ovšem ona nemohla říct o mé snaze střílet z luku. Lyra má dar ovládat dřevo, a proto její šíp nikdy nemine cíl. To ten můj ho zase jen málokdy zasáhne. Uznávám ale, že po trénincích, na kterých se mi Lyra usilovně věnuje, se to o dost zlepšilo.

Větve habru se stáhnou z mého dosahu.

„To teda musela být noc!" zkusí to znovu, tentokrát na to ale jde chytřeji. Pokouší se mě uvést do rozpaků a nečekat to od ní, rozhodně by mě dostala. Já ji ale znám stejně dobře jako ona mě a přesně tohle jsem předpokládala. Přikrčím se a jedním prudkým máchnutím jí podrazím nohy dřív, než na mně její otázka stihne zanechat viditelnou stopu provinění, i když se neubráním silnému zachvění. Slyším dutý náraz Lyřiných zad na udusanou hlínu a sípání, které jí vychází z plic. Pokusila se mě připravit o pozornost… a já ji připravila o dech!

O předešlé noci jsem Lyře nic neřekla úmyslně. Ona nikdy nesouhlasila ani s mými tajnými schůzkami se Zeyarem na lidském území. Kdybych se jí svěřila s pošetilostí, jíž jsem se dnes v noci dopustila, kázala by mi ještě několik dlouhých dní v kuse. Nebo by se mi pokusila zabránit v tom, abych se tam vrátila. A já samozřejmě doufám, že se mi naskytne příležitost dopustit se téhle pošetilosti znovu! Do té doby musím držet jazyk za zuby. Alespoň co se Leerama týče. Dívám se, jak se Lyra škrábe na nohy, a cítím, jak mi žilami proudí opojný bojový zápal. Ano, rozhodně jsem zpátky!

„Vzdáváš se?" zašklebím se škodolibě, s nenucenou arogancí v hlase. V boji opravdu bývám arogantní. Není to zrovna ušlechtilá vlastnost, ale prostě si věřím. Lyra si podrážděně odfrkne a pokusí se o pár hlubokých nádechů. Potom pohlédne na hranici nejbližšího kruhu, od které ji dělí už jen pár kroků.

„Přinuť mě!“ použije stejně drzý tón jako já a vyzývavě povytáhne obočí. Zaujme bojovou pozici. Nevzdává se snadno, ale to žádná z Dcer.

Náš brzký trénink přitáhl pozornost. Okolo bojového pole se pomalu scházejí další z nás, a výzva tak získává na důležitosti. Částí lesa určené pro trénink se teď rozléhá hlasité povzbuzování a naše jména. Tomu říkám atmosféra hodná boje! Kroužíme a vyčkáváme na nejvhodnější příležitost.

„Do toho, Tal!“ zaslechnu za zády slabý výkřik. Fló! Až do včerejšího večera – večera Zasvěcení – jí byl přístup na tohle místo odpírán. Ode dneška zde má ale plné právo trénovat, stejně jako kterákoli další z nově zasvěcených Dcer. Káravě na ni povytáhnu obočí. Je neupravená. Vlasy má rozpuštěné, ještě rozčepýřené od spánku, a stále má na sobě noční košili. Tu, ve které jsem ji po návratu z vesnice našla spát v mé posteli našeho stromového příbytku. Ještě se ani nepřevlékla do vhodného úboru a už tady na mě pokřikuje. Čemu se ale vlastně divím? Téhle chvíle se nemohla dočkat. Všimnu si její obvázané dlaně – to značí jediné. Sudby jí předchozí noci přiřkly zbraň. Nejspíš dýky, na meč je příliš drobná. Vím, že bych na ni měla být hrdá, jenomže já ve své malé sestřičce stále vidím jen dítě, žádnou bojovnici. Tiše si povzdechnu, když přijde další prudká rána, tentokrát do boku. Ztratila jsem pozornost. Padnu na kolena a slyším, jak Fló leknutím vyjekne.

„Takže ty mi to neřekneš,“ zasyčí Lyra výhružně a já odmítavě zakroutím hlavou. Jsme zpátky u předchozí noci. Její nevědomost ji viditelně tíží. Překulím se a postavím zpátky na nohy, v bezpečné vzdálenosti od její hole.

„Jen pokud mě dokážeš porazit,“ mrknu na ni provokativně a už se vyhýbám dobře mířené ráně na hruď. Lyra evidentně našla novou motivaci. Nevadí – její zdravá agrese jen posiluje tu mou, ostatně jako při každém tréninku. Cvičíme takhle každý den. Bojujeme mezi sebou, jako bychom se připravovaly na válku, i když ve skutečnosti jsme s nikým už dlouhý čas neválčily. Já jsem žádnou válku mezi znepřátelenými rody nezažila, ale naše Starší ano. Tahle cvičení nás mají udržet ve střehu, připravené.

Rozhlédnu se po dalších příchozích a na mysl se mi vetře nevítaná myšlenka. Přemýšlím, jestli ostatní Dcery vědí, jakým způsobem jsou k nám lidé připoutáni. To, že nám slouží proti své vůli, ale hlavně – že mají vlastní rodiny. Očima ustrnu na Ryně, která stojí vedle Fló. Její ruka ochranitelsky spočívá na sestřině rameni, ale její oči sledují mě. Pohledem mě vybízí, abych ze sebe vydala všechno. Ryna ke mně byla vždy upřímná. Mohla bych se jí zeptat na rovinu, ale tím bych jí akorát přidělala pár dalších vrásek navíc. Taky si myslí, že jsem jiná, i když to neřekne nahlas. Nemusí… Promlouvá ke mně každým svým starostlivým pohledem pokaždé, když udělám nebo řeknu něco, co se vymyká zvykům a pravidlům Dcer.

Zaslechnu svištění hole vzduchem a na poslední chvíli se jí vyhnu.

„Zase jsi myšlenkami jinde?“ dloubne si do mě uštěpačně Lyra a pokusí se mi zasadit další ránu. Teď to není ona, kdo se musí bránit, ale já. Znovu jsem dovolila myšlenkám – které by mě ani neměly trápit –, aby mě rozptýlily.

„Víš co?“ pronesu lstivě ve chvíli, kdy stojíme se zkříženými holemi téměř na hranici posledního z kruhů. Tlačí na mě ze všech sil, ale já její snaze odolávám. „Když mě porazíš, tak ti prozradím úplně všechno.“ Lyra překvapeně povytáhne obočí. Tohle rozhodně nečekala. A to je má chvíle! Sehnu se a nastavím jí záda. Zbytek vykoná síla, se kterou se do mě Lyra zapřela.

„Zajdi si s tím za léčitelkou!“ přikáže mi Ryna rázně při pohledu na můj rozseklý ret. Starost o mou osobu ale za přísný hlas neskryje. „Ty taky,“ otočí se k Lyře a jejímu krvavému šrámu na tváři, ke kterému přišla při své prohře. „A už žádné neohlášené souboje!“ pokárá nás hlasitě, aby to všechny přítomné okolo slyšely. Já ale vím, že jakmile se k nám otočí zády, její koutky se roztáhnou v hrdém úsměvu. Už jednou jsem ji při něm nachytala. Zná nás a je si velmi dobře vědoma toho, že to uděláme znovu, tak jako pokaždé. „A ty, divoženko,“ otočí se k mé malé neupravené sestře,